

μπροστά. Στην υποταχτική ένεστώτας και μέλλοντας είναι ο ίδιος.

Ἡ δυνητική είναι ἕμοια με τὴν ὑποταχτική με μπροστά τὸν παρατατικό τοῦ schteu' π. χ. schteuχ da napranveu=θᾶκαμνα.

Ἡ προσταχτική ἔχει δύο τύπους, β'. ἐνικὸ πρόσωπο καὶ β'. πληθυντικὸ. Στὴν α'. συζυγία τὸ ἐνικὸ εἶναι ὡς τὸ γ'. ἐν. τῆς ὀριστικῆς τοῦ ἐνεστώτα μ' ἕνα ἡμίφωνο ἢ παραπάνου, καὶ τὸ πληθυντικὸ πάλι ὡς τῆς ὀριστικῆς τὸ β' πληθυντικὸ μ' ἕνα ἡμίφωνο ἢ μπρὸς ἀπὸ τὸ -te: obi'tchaï=ἀγάπα, obi'tchaïte=ἀγαπάτε. Στὴ β'. συζυγία τὸ πληθυντικὸ εἶναι ὅπως στὴν ὀριστική, καὶ τὸ ἐνικὸ με ἀλλαγὴ τοῦ e σὲ i καὶ με τὸν τόνο στὴ λήγουσα. Καὶ στὴν γ'. συζυγία κατεβαίνει ὁ τόνος τῆς ὀριστικῆς καὶ τὸ i τοῦ β'. πληθ. προσ. τῆς ὀριστικῆς γίνεται e: molite ὀριστ., moléte προστ. (Στὴ συλλογὴ Παροιμ. Ν. Πολίτη, στὴ λέξη γάμος βρῖσκεται ἡ παροιμία: Vikei de ua sfabda, da ti kaze do gobina = φώναξέ τον στὸν γάμο, νὰ σοῦ πῆ καὶ τοῦ χρόνου. Ἄν τὸ vikei ge δὲν εἶναι διαλεκτικὴ παραλλαγή, μὴ φαίνεται πὼς πρέπει νὰ γραφτῆ: vikaï go).

Ἀπαρέμφατο δὲν ἔχει ἡ Βουργάρικη γλῶσσα, ὅπως κ' ἡ νεοελληνική, καὶ στὴ θέσι, τοῦ μεταχειρίζονται τὴν ὑποταχτική: dàite mi da yam=δώστε μου νὰ φάω. Κι ἔταν θέλων νὰναφέρουν ἕνα ρῆμα, λένε, ὅπως κ' ἡμεῖς, τὸ α'. ἐν. προσ. τοῦ ἐνεστώτα.

Ἡ μετοχή τοῦ ἐνεστώτα ἐπίσης λείπει καὶ στὸν τόπο τῆς κάνουν μιὰ περίφραση.

Ἡ παθητικὴ μετοχὴ ἔχει τέλη -l', -la, -lo, δηλ. εἶναι ἀπαράλλαχτη μ' ἐπίθετο. Καὶ χρησιμεύει καὶ ὡς χρόνος διηγηματικὸς ἐνεργητικὸς. Ἐξὸν αὐτῆ ὑπάρχει κι ἄλλο ρηματικὸ ἐπίθετο με παθητικὴ σημασία.

Τὸ μέσο ρῆμα σχηματίζεται ὅπως τὸ ἐνεργητικὸ μαζὶ με τὸ se σ' ἔλα τὰ πρόσωπα. Αὐτὸ τὸ se μπαίνει ὕστερ' ἀπὸ τὸ ρῆμα, ἐξὸν ἂν εἶναι μπρὸς προσωπικὴ ἀντωνυμία. Τότες μπαίνει μεταξ' ἄντων. καὶ ρῆμα.

Καὶ τὸ παθητικὸ ρῆμα σχηματίζεται ὡς τὸ μέσο ἢ με τὸ seum' καὶ τὴν παθητικὴ μετοχὴ. Δὲν ἐκφράζει ἕμως πάθος στὸν ἐνεστώτα. Τὸ πάθος ἐκφράζεται μ' ἐνεργητικὴ σύνταξη.

Γενικὰ μποροῦμε νὰ παρατηρήσουμε καὶ γιὰ τὸ ρῆμα, ὅπως καὶ γιὰ τὰ ὀνόματα, ἔτι καὶ οἱ προσωπικὲς κατάληξεις εἶναι οἱ ἴδιες οἱ ἑλληνικὲς, παρ' ἀλλαγμὲνες, ἐννοεῖται, με ἰδιαίτερο τρόπο.

Προσθέτουμε ἀκόμη μερικὲς σημειώσεις καὶ τελειώνουμε.

Σὲ παροιμιώδεις φράσεις, ὅπως γίνεται καὶ σ' ἡμᾶς, παραλείπεται πολλὲς φορές ἡ δεικτικὴ ἀν-

τωνυμία=Kòito pravi dobro, dobro i namita=(κεῖνος) ποὺ κάνει καλὸ, καλὸ ἐπίσης βρῖσκει.

Ἄνω λέμ' ἡμεῖς: **ὁ φίλος ποὺ ἢ ὁποιος φίλος**, ἔτσι καὶ στὰ Βουργάρικα: Priyatel' Kòito ἢ Kòito priyatel'.

Ἄξιοσημείωτη εἶναι ἡ ἐπανάληψη τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας, ὅπως καὶ στὴ νεοελληνική: Tébeu li ti go dava?=**ἐσένα σοῦ** τὸ δίνει; Da, meue mi go dava=**ναί, ἐμένα μου** τὸ δίνει.

Καὶ τὸ ἐπίρρημα λέγεται διπλὸ γιὰ περισσότερο τόνισμα, δηλ. στὴ θέση τοῦ ὑπερθετικοῦ: samo i samo ja=**μόνο καὶ μόνο γιὰ**, samo i samo ja da=**μόνο καὶ μόνο γιὰ νά**, peurvo i peurvo=**πρῶτα πρῶτα**, usichko-usitchko=**ὄλο ὄλο**.

Λένε: Po tchétiri na tchonék (tckov. ἀνθρωπος), ὅπως ἡμεῖς: **ἀπὸ τέσσερα** στὸν καθέναν.

Ἐκεῖ ποὺ λεμ' ἡμεῖς τὸ ἀρχαῖο ἀριθμητικὸ ἐπίρρημα με τὸ **φορὰ, φορές**, οἱ Βούργαροι κάνουν περίφραση με τὸ peut' (δρόμος): edin peut'=**μιὰ φορὰ**, dva peuti=**δύο φορές**, mniggo peuti=**πολλὲς φορές**.

Ἄντὶς ἀκο λένε πολλὲς φορές da, ὅπως κάνουμε κ' ἡμεῖς: da seum' na vásche meústo, schte napranveu τόνα ἢ οἷονα=**νάμαι** (ἀντὶς: ἂν εἴμιον) στὴ θέση σου, θὰ κάνω (ἀντὶς: θᾶκανα) τοῦτο κ' ἐκεῖνο.

Αὐτὰ εἶχαμε νὰ ποῦμε γιὰ τὴ γλῶσσα τῶν ἀγαπητῶν ὡς πέρσι τέτιον καιρὸ συμμάχων. Μ' ὄλες τίς δικαιολογίες ποὺ βάλουμε ἀρχὴ ἀρχὴ, τώρα στὸ τέλος δὲ βαστάμε νὰ μὴ γράψουμε, ὅπως κ' οἱ καλόγεροι ἀντιγραφιάδες τοῦ παλιοῦ καιροῦ: «Νὰ συχωρᾶτε τὸν γράψαντα, κι ὁ Θεὸς συχωρᾶσαι σας».

ΛΥΔΟΣ ΠΟΔΑΒΡΟΣ

ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ-ΚΟΥΚΛΑΡΑ

(Ὁδὸς Σταδίου 42)

Βρίσκονται ὅλα τὰ φιλολογικὰ, νομικὰ, ἰατρικὰ, καθὼς καὶ ὅλα τὰ βιβλία τὰ γραμμένα στὴ δημοτικὴ.

ΨΥΧΑΡΙΗ Ἀγνή—Ὁνειρο τοῦ Γιαννίρη — Στὸν ἴσχιον τοῦ Πλατάνου (δρ. 1,50 τὸ ἔνα),

ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ. Ἀρχισυντάχτης — Ἀπόγονοι (δρ. 1 τὸ ἔνα),

ΣΠ. ΜΕΛΑ. Τὸ χαλασμένο σπίτι (δρ. 1).

ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ (*)

Χυνόπωρο

Μέσ' στοῦ Γυαλοῦ τοῦ διάφανου τὸ γαλαζένιο δίχτυ
Πλεγμένη ἡ Ἀχτίνα ἐσπάραξε καὶ στὰ χαλίκια
[ἐπνίχτη
Καί, νά, ἡ Βροχοῦλα ἡ σιγαλὴ θλιμμένα τῆνε κλαίει,
Κρινάκια ὁ Φλοῖστος τῆς φορεῖ καὶ μυρολόι τῆς λέει.

Ἡ νικημένη

Πῆρε ἡ Ἀγάπη ἡ ἀνίκητη τὴ νικημένη Δόξα,
Καὶ σὰν περνοῦνε ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ αἱματο-
[μένα τόξα
Τῆς λέει : — Ἐδῶ μ' ἐνίκησε τοῦ πόθου ἡ ὄρη
[καὶ ἡ θλίψη.
Μὰ ἡ Ἀγρόπνυα του μὲ ἀπόκαμε, στιγμὴ χωρὶς
[νὰ λείπει !

Στιγμές

Τὸ Μεσονύχτι ἀστέρινο μὲ τὸ Αὔριο ἀνταμιόνουν
Καὶ ἀγάπη αἰώνια ὅπου βρεθοῦν τὴν ἴδιαν ὥρα
[ὁμόνουν...
Μὰ νὰ οἱ Στιγμές σταμάξια τους χωρίζουνε τοὺς
[δύο τους.
— Τοὺς φτάνει τέτοιο ἓνα Φιλί, παντοτεινὰ πι-
[στό τους.

Ναυάγιο

Τὸ καραβάκι ἀνάρμενο κοιμᾶται δίχως ἔννοια
Στῆς Ξέρας τῆς ἀπόκοσμης αὐτῆς τῆ μαρμαρένια·
Καὶ ἡ Ξέρα ἡ μάγισσα κρατεῖ στὰ στήθη της τὸ
[Ναῖτη,
Ποῦ ὄλοι θαρροῦνε ἀγύριστα, πῶς στοὺς βυ-
[θοὺς ἐθάφτη.

Μαγικὸ τρεχαντηράκι

Φῶς μέσ' ἀπὸ τὰστέρινα νησάκια, ἰδέες, θὰ πάρει
Τρεχαντηράκι μαγικὸ τὸ τριήμερο φεγγάρι,
Καὶ ὀλόγιομο ὄλο του τὸ φῶς τῆς Νύχτας σὰν
[χαρίσει,
Δίχως πανάκι, ἀνάλαφο, καὶ πάλι θάρμενίσει.

(*) Κοίταξε ἀριθ. 523, 524, 525 καὶ 526.

Σὲ βράχο γυναικοπυρόσωπο

Τοῦ Ναῦτη ἀργοσυλέψανε τὸ πεθαμένο ταίρι
Στοῦ Κάβου, λές, τὸ ξέγναντο τὸ Κῦμα μὲ τὸ Ἀγέρι,
Χρόνους καὶ χρόνια, ἀνόφελα, μὲ ἀνεμισμένη κόμη
Ποῦ δακρυσιμένη ἐπρόσμενε, μὴδὲ τῆς ἦρθε ἀκόμη.

Σὰν μοιρολόγι

Βράχη, ποῦ ὀρθόστησε ὁ Καιρὸς καὶ ἐσμύλεψε τὸ
[Κῦμα,
Λέω νά'ναι τὸ καθένα τους ναῦτη ἄμοιρου τὸ μνήμα,
Καὶ ἔτσι, σιμά τους, καθιστὰ βράχη ἄλλα ἀφρο-
[δαρμένα
Τὰ ὅσα κορμάκια λυγερὰ κλαῖν, τώρα σκεβρωμένα.

Τὸ παράπονο

Μὲ ἐπῆρε τὸ Παράπονο πρὸς τοῦ γυαλοῦ τὴν ἄκρη
Καί, δείχνοντάς μου στὸν ἀφρὸ τοῦ πόθου τὸ πουλί,
Μοῦ λέει : — Καλέ μου, ἀνόφελο δὲ στάει ποτὲ τὸ
[δάκρυ :
Λιψαίει ἡ Καρδιά καί, πίνοντας, λέει νάταν πιὸ
[πολύ. . .

Στὸν πικραμένο πο'ντῆ

Νεροσυρμές οἱ ἡμέρες του, θολὰ ποτάμια οἱ χρόνοι
Καὶ καλαμιές στοὺς ὄχτους του οἱ ἀξέχαστοί του
[οἱ πόνοι·
Καὶ ἄν, κάπου-κάπου, εἶναι οἱ χαρὲς διαφνοῦλες
[οἱ ἀνθισμένες,
Μὲ δάκρυ ἀργοποιοῦνται καὶ ἀνθοῦνε πικραμένες.
Μὰ ἐσύ, ὦ ψυχὴ του, παῖρνε αἰλούς ἀπ' τὸ
[γυρτὸ καλάμι,
Καὶ εἶναι ἡ διαφνούλα πι' ὄμορφη στὴν κόμη ἀπ'
[τὸ σφεντάμι. . .

Τὰ τάματα

Στὸ Νέο τῆς Νίκης μας Ναό,
Ποῦ ἀκοίμητη τοῦ Νοῦ ἡ λαμπάδα
Τόνε φωτάει,
Θωρῶ Παρθένο τὴν Ἑλλάδα
Μονάκριβό της τὸ Λαὸ
Στὴν ἀγκαλιὰ Της νὰ κραταίει·

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΜΟΥΣΙΚΗ»
ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΗΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ
 13-15 *Λτοὰ Ἀρσακείου* 13-15

ΑΘΗΝΑΙ

Δι' ἄσμα καὶ κλειδοκόμβελον

ΣΠΥΡΟΥ ΣΑΜΑΡΑ

*Απὸ τὴν ἀπερίττα «ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝ ΠΟΛΕΜῶ»

240—'Ο Παρᾶς	Δρ. 1.50
241—Σερνατίνα τοῦ Μπεμπέ	> 1.50
242—Νύχτα τ' Ἀπρὶλη (Romance Λευκῆς)	> 1.50
243—Πεταλοῦδα (βάλλει διὰ μόνον πιάνο)	> 1.
247—Λευκὴ—Πεταλοῦδα (Duetto)	> 1.50
248—'Ερασμία—Πολυθεύκης (tango)	> 1.50

N. KOKKINOU

195—Μ' ἄρσοι (πόλλα)	> 0.80
59—Γελαστή—Χαρωπὴ	> 0.70
189—Μονάκριβη	> 0.50
200 Σ' ἀγάπηρα μικροῦλα μου	> 0.50
200—'Ἐχε γυιὰ	> 0.70
87—Τὸ φτωχὸ μου λουλοῦδι	> 0.70

Γ. ΣΑΜΑΡΤΖΗ

192—'Ηπειρος (ἔμβατήριον)	> 1.
---------------------------	------

DR. ΘΑΙΡΑΚΗΣ

65—Sans façon	> 0.80
---------------	--------

Βγῆκε ἡ μελέτη τοῦ

ΙΔΑ : «ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ»

Ἐκδοσὴ τοῦ περιοδικοῦ «Γράμματα» τῆς Ἀλεξάνδρειας καὶ πωλιέται 50 λεπτὰ στὴ γραφεῖα μας καὶ στὸ Βιβλιοπωλεῖο Βασιλείου—Κουκλάρα (ὁδὸς Σταδίου 42).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΙΗΤΕΣ ΜΑΣ

ΤΑ «ΓΡΑΜΜΑΤΑ» (POB 1146, Alexandrie Égypte) παρακαλοῦν τοὺς ποιητὲς μας νὰ στείλουν τὰ βιβλία τους γιὰ μιὰ μεγάλη μελέτη ποὺ εἰσιμάζον γιὰ τὴ σύγχρονη Ἑλληνικὴ ποίηση, ποὺ θὰ δημοσιεῖται Ἑλληνικά, Γαλλικά καὶ Ἑγγλέζικα.

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΑΧΙΣΤΗ ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΔΙΑ ΝΕΑΝ ΥΟΡΚΗΝ ΓΡΑΜΜΗ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΛΕΩΝΙΔΑΣ Α. ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ

Τὸ θαλάμηγόν Ἑπερωζέανειον (ἀπαρμιῶλον πολυτελείας καὶ ἀνέσεως)

“ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ,,

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ (ΜΕΣΩ ΚΑΛΑΜΩΝ—ΠΑΤΡΩΝ) ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΔΙΑ ΝΕΑΝ—ΥΟΡΚΗΝ

Τὴν 3 Ἰουνίου

Δι' ἐπιβάτας, εἰσιτήρια καὶ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθύντεον :

Ἐν Ἀθήναις Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως. Ὅδὸς Ἀσελλοῦ ἀριθ. 1.

Ἐν Πειραιεῖ Γενικὸν Πρακτορεῖον. Ὅδὸς Πίλωνος 44 (ὄπισθεν Ἄγ. Τριάδος)

ΣΗΜ. Οἱ θέλοντες νὰ ἐξασφαλίσωσι θέσεις ἀνάγκη νὰ δηλώσωσι ταύτας ΕΓΚΑΙΡΩΣ εἰς τὴ Κεντρικὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρίας καὶ τοὺς κατὰ τόπους ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΥΣ ἀντιπροσώπους.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΕΣ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΣΗΜΑΙΑΝ
 ΜΕΓΑΛΥΝΕΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ.

Καὶ στήν Εἰκόνα Της μπροστά,
Μὲ τὴν αἰμάτινη πορφύρα,
Τάματα χλῖα :
Μυρόβλητα Ἡρώων δοῦν,
Ματάκια ἀφίλητα καὶ χεῖλι,
Καί, ἀπάνον ἀπάνον, ταιριαστὰ
Πέννα, Σπαθί, Κουπί καὶ Λύρα.

Σπέτσες 1.5.1914 ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

© Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Παρακαλοῦνται οἱ νέοι ποὺ ἀποτελοῦνε τὴν «Ὀργάνωση τῶν νέων» νάρθησον αἴριο Κεριακή, στίς 10 τὸ πρωῒ, στὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμά». Ἐὰν τοὺς μιλήσει ὁ κ. Δ. Ταγκέπουλος.

— Παρακαλοῦμε τὸν κ. Ἐμ.Ι.Κισθήνιο, Καστελ-λοριζώτη, νὰ μᾶς κανονίσει τὸ λίσμὸ του, γιατί θ' ἀναγκαστοῦμε, μὲ λύπη μας, νὰ ἱστορήσουμε στὸ «Νουμά» φαρδιά πλατιὰ ἔλη τὴ λυπηρὴ ὑπόθεση ἢ ἔτσι ἐλπίζουμε νὰ ξυθωθῶμε μὴ περιπόθητη ἀπάντηση στὰ τόσα γράμματά μας.

— Αἱ Ἀθῆναι θὰ τὸν ἀπολαύσουν ἐπὶ δεκαήμερον τὸν Ὑπέροχον. Πρόκειται γιὰ τὸν κ. Ζ. Παπαντωνίου, ποῦ, ἐπιτέλους, ἂ σέβεται τὸν ἑαυτοῦ του ὀφείλει νὰ πᾶει νὰ πέσει στὰ πόδια τοῦ κ. Γαβριηλίδη καὶ νὰν τονέ θεομπαρκαλέσει νὰ σταματήσει πιά τὸ μασκάριμα ποῦ τὸσον καιρὸ τώρα συστηματικὰ τοῦ κάνει ἡ «Ἀκρόπολη».

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Σπ. Περ. Κέρκυρα. Λάβαμε τὴ συντροπή τοῦ 1914 κ' εὐχαριστοῦμε. — κ. Γ. Ζερ. Καλκούτα. Λάβαμε τὴ συντροπή τοῦ 1914 κ' εὐχαριστοῦμε — κ. Χάρη Α. Θεοχάρη. Ἀπὸ τὰ ἐπιγράμματα δημοσιεύσαμε δύο ἕνα δυό, τὰ καλῆτερα.

1

Στὸ μεγαλόκοσμο μπορεῖς
νὰ ζεῖς — τί ἔτσι τόχει —
χωρὶς κεφάλι, μὰ νὰ ζεῖς
χωρὶς καπέλο, ὄχι !

2

(Σὲ δάσκαλο)
Ἦθελα τόσα νὰ σοῦ πῶ,
μὰ σκέφτηκα καλύτερα
καὶ γράφω μόνο : Γέννησε
ἡ φύση μεγαλύτερα !

ΤΟ «ΚΡΟΝΙΟΝ»

(κάτω ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειο)

τὸ τελειότερο, καθαρότερο καὶ φτηνότερο
ΚΟΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΟΥ: ἘΚΔΟΓΑΪ ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ. 1914. Δρ. 4' ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου Δρ. 6. Μὲ τὸ βιβλίον τοῦ αὐτοῦ ὁ σοφὸς καθηγητὴς μᾶς δίνει τὸ πολύτιμον βιβλίον ποῦ μᾶς ἔλειπε, μὴ συλλογὴ δηλ. ἀπὸ δημοτικὰ τραγούδια, διαλεγμένα μ' ἐπιμέλεια καὶ μ' ἐπιστημονοσύνη, σὴν κάθε λασογραφικὴ ἐργασία ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ κ. Πολίτη. Πῶς δούλεψε ὁ κ. Πολίτης φαίνεται ἀπὸ ἕναν παράγραφο τοῦ σύντομου προλόγου του : «Τὰ δημόδη ἄσματα σπανίως περιέρονται εἰς τὸν ἐκδότην ἔργον. αἱ ἀπληλαγμένα πλημμελειῶν. Ὁ τραγουδιστὴς ἄλλοτε μὲν δὲν τελειώνει ὅλον τὸ ἄσμα ἢ παρτελείπει στίχους αὐτοῦ, ἄλλοτε δὲ αὐτοσχεδιάζων ἀντικαθίστει λησμονηθεῖσαν λέξιν ἢ φράσιν καὶ ἄλλοτε πάλιν παραπλανώμενος ἐξ ὁμοίων ἐνοιῶν ἢ λέξεων συμφέρει στίχους διαφόρων ἄσμάτων. Ὅταν λοιπὸν δὲν ἔχωμεν εἰμὴ ἕν κείμενον τοῦ ἄματος, ὀφείλομεν κατ' ἀνάγκην νὰ παραλάβωμεν αὐτὸ κολοβὸν καὶ παρεσθαρμένον. Ἄν δ' ὅμως ὑπάρχουν πλείονες παραλλαγαὶ τοῦ αὐτοῦ ἄματος ἢ ἐπανόρθωσις τῶν ἐλλείψεων εἶναι δυνατὴ, διότι αἱ διαφοραὶ παραλλαγαὶ συμπληρῶνουν ἢ διρθῶνουν ἀλλήλας. Ἡ ἐργασία μὲν εἶναι ὡς ἡ τοῦ ἐκδότου φιλολογικοῦ κειμένου, ὅστις ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν τοῖς χειρογράφοις γραφῶν τὸ ἐπεξεργάζεται, περιοριζόμενος εἰς μόνην τὴν ἀποκατάστασιν (recensio καὶ μὴ ἀποτολμῶν διόρθωσιν (emendatio).»

Ἦρέπει νὰ παραβάτε τὴν ἔκδοσιν αὐτὴν μὲ ἄλλες προηγούμενες, καὶ μάλιστα μὲ μὴ καραγκιόζικη ποιῆσιν διὰ καὶ λίγα χρόνια ὁ Αἰγαπύλας καὶ βουλευτὴς κ. Σπ. Θεοδωρόπουλος, γιὰ νὰ μολογήσετε πῶς πρώτη φορά βγήκαν τὰ δημοτικὰ μας τραγούδια ὅπως τοὺς ἄξιζε νὰ ἰσθῶνε.

Στὰ περισσότερα τραγούδια τῆς συλλογῆς ὑπάρχει πρόλογος μὲ τὰ ἱστορικὰ τοῦ τραγουδιοῦ καὶ ἀκολουθοῦνε σημειώματα ποῦ ἐξηγοῦνε τίς κάπως σπάνιες καὶ ἀσυνείδητες λέξεις. Καὶ κατὰ ἄκρον : Τὸ βιβλίον αὐτὸ, τὸ ἔθνικόν βγήκε μὲ τὴν ὕλικήν συντροπή τοῦ κ. Ἀλεξ. Πάλλη.

ΛΑΪΚΟΣ

ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ TRILUSSA

ΤΟ ΝΕΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ

Τὸ Λιοντάρι, ὁ βασιλιάς τοῦ ρουμανοῦ, ἔδωκε ἔντολήν στήν Ἀλεπού νὰ σκηματίσει Ἰπουργεῖο. Κάλεσε λοιπὸν ἐλόγου της δλα τὰ ζᾶ, ἐξὸν τὸ χεῖρο.
— Ὑπουργεῖο σ' αὐτόνε ; εἶπε. Ἄ, μπά! μπά! Δὲν τονέ θέλω !... Εἶναι πολὺ βρώμικος.

— Ἄκου νὰ σοῦ πῶ ! τῆς λέει ὁ σκύλος. Καὶ μένα δὲ μ' ἀρέσει... Δὲν τὸν ἐχτιμῶ καθόλου καὶ ξέρω πῶς εἶναι μὴ μεγάλη νόβλα... Μὰ τί τὰ θές ! Ἀνάγκη νὰ τὸν πάρεις στὸ Ἰπουργεῖο σου γιὰ νὰ χεῖς τὴν ὑποστήριξιν τῆς πλειονοψηφίας!...

Μετάφραση Κ. ΤΡΙΚ...